

Vino poljubi rob

kozarca, val rubinaste barve
do tvojega smehljaja. Zazresh se
v zgodnji sončni zahod, zabliška se
in rechesh, zdaj pa bi ostala.
In vendar kar naprej odhajash,
odkar sem si te izmislil.

Rimskemu pesniku in esejistu Claudiu Damianiju je založnik Fazi (www.fazieditore.it) lani septembra izdal antološko zbirko *Poesie (1984-2010) – Poesmi (1984-2010)*. Uredil jo je Marco Lodoli, z izborom pesmi iz vseh zadnjih pomembnejših zbirk, dodal pa je še nekaj neobjavljenih iz zbirke v pripravi *Il fico sulla fortezza* (Smokev nad trdnjavo).

Iz mojega malega zornega kota
vidim veselje. Majcen pravokotnik.
Mojo teraso. Neke tople in svezhe
majske nochi, blag vetrč pihlja in
me prijetno hladi po soparnem dnevu.
Ne verjamem, da je veselje drugachno od
nashega sveta: potem ko sem dolgo mislil
in globoko razpredal, sem se preprical,
da kar je na zemlji, je po malem vsepovsod
na nebu, in obenem, da kar je na nebu,
je tu in tam razmeshcheno tudi na zemlji. Skratka,
rechem: sploh si ne predstavljajmo chudnih rechi,
marvech si oglejmo tisto, kar nam je blizu,
pustimo, da nas rani njegova lepota,
in v njegovi modrosti si spochijmo srce.

Od leta 1987 do leta 2008 je izdal šest pesniskih zbirk, za katere je prejel devet prestizhnih nagrad, in s tem je povedano vse. No, recimo skoraj vse, dalo bi se še kaj tehtnega dodati. A dodajalo se bo ob kakšni drugi prilozhnosti, ko bodo nagrade nasploh in posebej po svetu in doma glavna tema pogovora.

Kakshen mesec pred njegovo – sicer predvidevano, a vseeno neprichakovano – smrtjo za rakom letos 15. marca v Trstu sem prejela od Claudia H. Martellija, rojenega leta 1940 prav tako v Trstu, založnika, pesnika, esejista, gledalishkega pisca, umetnostega kritika in zgodovinarja, novinarja, ustanovitelja in urednika mesechnika *Trieste Arte&Cultura*, predsednika trzhashkega Pen kluba in še marsikaj, med drugim vech kot desetletnega pastorja evangelichansko-